

[Ove Hansen.]

Under udvalgsarbejdet har vi drøftet forskellige ting. Vi har haft forskellige henvendelser, bl. a. fra Dansk Skovforening, der meget gerne også ville have fritagelse for at svare grundskyld og grundstigningsskyld. Fra vor side har vi ikke kunnet gå med dertil. Dels mener vi, at de jo ikke er fritaget ifølge den gældende lov, og hvis de skulle fritages i det kommende år, ville det bevirke, at landbrugerne ville få lidt mere at betale i skat, ganske vist i beskedent omfang, men det ville i hvert fald kunne mærkes på den amtskommunale grundskyld. Vi har altså ikke ment, at det ville være rigtigt at tage skovejerne med.

Jeg skal hermed anbefale begge lovforslagene til vedtagelse.

Thisted Knudsen: Udvalgsbehandlingen har især drejet sig om to spørgsmål. For det første — for at bruge den højtærede finansministers egne ord — de regulære landmænd, der ganske givet ville være kommet i klemme, hvis lovforslagene var blevet gennemført i den skikkelse og med den hensigt, hvori de var fremsat. Jeg gjorde opmærksom på, at det var helt forkert at slå disse landmænd i hartkorn med spekulanter og deslige, og vi erkender, at vi mødte forståelse hos den højtærede finansminister for denne tankegang og fandt frem til en løsning, som vi håber dækker det, som vi egentlig tilsigtede. Bemærkningen i betænkningen, erklæringen fra landbrugsministeren, skulle skabe sikkerhed for, at denne gruppe, som ingen ønsker at ramme, blev holdt skadesløs.

Det andet spørgsmål er skovene, og dér har vi altså ikke kunnet møde den samme forståelse hos den højtærede finansminister. Venstre er af den opfattelse, at en rationel beskatning af al jord i Danmark naturligt måtte medføre, at man ligestillede skovbrug og landbrug skattemæssigt. Jeg håber stadig, at fornuften marcherer, og så er det muligt, at vi en dag når så langt, at den højtærede finansminister vil erkende,

at vort synspunkt på dette område er det rigtige.

Jeg har gjort opmærksom på, at hvis man var lidt onskabsfuld, kunne man fortolke vor tilslutning til dette lovforslag i dets helhed på den måde, at vi anerkendte det princip, som fandt udtryk i loven af 31. maj 1963 om vurdering af faste ejendomme, at vi nu havde tiltrådt princippet om vurderingen af landbrugsjord. Jeg ved dog, at den højtærede finansminister slet ikke har en sådan tanke, men erkender, at i den tilslutning, vi nu giver til lovforslaget, ligger egentlig ingen tiltrædelse på dette område.

Endelig har jeg til sidst denne bemærkning. Den højtærede finansminister er i den noget kedelige situation, at han skylder nogle folk her i landet penge, og det er ikke særlig morsomt for en finansminister. Det drejer sig om de landmænd, der har fået løfte om at få den afgiftspligtige grundstigning, som de har betalt i skatteåretne 1961-62 og 1962-63, tilbage, når en revision er gennemført. Der er det kedelige ved det, at når staten skal have penge, skal alle vi, der betaler, være uhyre ekspeditte, men når staten er i den situation at skulle give penge, så har man lidt vanskeligt ved at komme hurtigt frem ad vejen. Jeg skal derfor tillade mig at spørge den højtærede finansminister, om disse landmænd — det er vel en snes tusind i tal — snart kan vente en check. Ville det ikke være rigtigt, om de fik en julehilsen, højtærede finansminister? Glædelig jul og tak for det gamle år — og så pengene. Jeg vil spørge, om det bliver til jul eller til påske, eller hvornår de får deres penge.

H. C. Toft: Ved første behandling af de to lovforslag gav jeg udtryk for, at mit parti i allerhøjeste grad havde interesse i at fremme en lovgivning, der lettede ejendomsskatterne for landbrugserhvervet, og vi har da ved det økonomiske forlig opnået tilsagn om, at en lovgivning, der medfører lettelse for statsgrundskatten og statens grundstigningsskyld, skal gennemføres. Der-